

Als eerste wil ik de 'vondst' delen met anderen, en zo vernemen of deze waardevol is.
Dus gewoon kijken of de paradijstheze validiteit heeft.

Enkele jaren geleden heb ik dit idee al eens in het Nederlands Dagblad laten plaatsen, maar toen heb ik daarop geen enkele reactie ontvangen.

Dus naar aanleiding daarvan heb ik het een tijd lang laten rusten.

Op het moment dat ik de verantwoording van Andries Knevel in Visie las, naar aanleiding van zijn veelbesproken uitzending over de schepping, heb ik het idee weer opgepakt.

Want ik meen dat de paradijstheze de beide openbaringsbronnen in tact laat.

God maakt geen fouten, zodat de ene openbaringsbron (de Bijbel) wel in overeenstemming moet zijn met de andere openbaringsbron (de natuur).

Nu de natuurwetenschap feiten aan het licht brengt die lijken te strijden met de Heilige Schrift, worden christenen opnieuw aangespoord om de Bijbel te lezen en te doordenken.

We weten dat er in de Bijbel gewaarschuwd wordt om niets er van af te doen en er niets aan toe te voegen.

Deze waarschuwing staat er niet voor niets, want we kunnen zomaar ideeën eraan toevoegen, die later struikelblokken voor anderen kunnen worden. Dus we moeten eigenlijk zo veel mogelijk af van onze vooronderstellingen, en de Bijbel als 'nieuw' proberen te lezen. Het stoffige moet van de Bijbel af, zodat het heldere Woord spreekt.

In het Calvinjaar is de Reformatie opnieuw voor het voetlicht gebracht.

We kunnen ons weer spiegelen aan die tijd, waarin de elitaire meerderheid 'fout' zat.

Calvin heeft ons laten zien hoe hij, en veel van zijn medestanders, de strijd zijn aangegaan om de waarheid en de betrouwbaarheid van de Schrift te bevestigen.

Ik ben in zekere zin een product van Calvin.

Ieder christen moet de waarheid van de Bijbel hoog houden, en zo nodig daaraan zelf een bijdrage leveren.

Ik constateer dat veel christelijke leiders vanuit een positieve christelijke houding over schepping en evolutie nadenken. Op het Darwincongres in Nijkerk was het een broederlijk samenzijn, ondanks dat de meningen mijlenver uiteen liepen.

In die kluwen van meningen is de paradijstheze, of iets wat daarop lijkt, niet aan bod gekomen.

Dus er ligt nog een 'oplossing' die nog niet overdacht is.

Vandaar dat ik graag zou willen dat men alsnog over dit idee gaat nadenken.

Ik lees nu het boek 'GOD òf DARWIN' van Zeger Wijnands.

Uit dit boek spreekt veel verontrusting.

Ik hoop dat bij het nadenken over de paradijstheze de verschillen zullen afnemen.

Een dieper liggend doel is het feit, dat ook heel gelovige christenen zeggen, dat zij er moeite mee hebben dat God heeft gehandeld zoals Hij het heeft gedaan.

Laat ik hiervan twee voorbeelden geven:

- God heeft Jacob liefgehad en Ezeu achteruitgesteld.
God is soeverein, en Hij mag kiezen.
Maar is die keuze wel rechtvaardig?
Trekt Hij zo niet Jacob voor?

Ik denk het niet, want is hun startpositie echt ongelijk?

Uit de gelijkenis met de talenten weten we dat wie veel krijgt veel heeft te verantwoorden.

Zo heeft Jacob meer te verantwoorden dan Ezaü.

God brengt dus wel variatie en onderscheid aan, maar dat zegt niets over de mogelijkheden die je krijgt waarop je uiteindelijk beoordeeld zal worden.

Zo is, in de tijd gezien, God zeker rechtvaardig.

- Mozes mocht van God het beloofde land niet in.

Straft God Mozes zo niet te hard?

De straf is uiteraard terecht.

Gods heiligheid is in het geding.

Maar op basis van Christus' offer mogen we verder kijken.

Christus heeft alle straf gedragen, dus de 'echte' straf hoefde Mozes niet te dragen.

God straft Mozes eigenlijk in schijn.

Want uiteraard is Mozes in de hemel opgenomen en heeft zo op de eerste rang het volk Israël het beloofde land zien ingaan. Hij heeft gezien hoe het volk zevenmaal om Jericho heen trok. Hij heeft alles van 'dichtbij' aanschouwd.

Bij God gaan straffen en belonen hand in hand.

Soms kan je je afvragen of God Genesis wel goed geredigeerd heeft.

God heeft de openbaring van de schepping moeten aanpassen aan de taal die Mozes begreep.

Dus ...

Maar God is ook de Almachtige die onze vragen heeft voorzien.

Dus ook met het oog daarop is Genesis geredigeerd.

Of niet?

Vandaar de paradijstheze.

Recent verscheen het boek 'Het christelijk geloof is zo gek nog niet'.

De schrijver, de Indiër Dinesh D'Souza, verdedigt daarin het geloof zeer krachtig.

Daarbij schroomt hij niet om bepaalde wetenschappers te kijk te zetten.

Want wetenschappers zijn ook maar mensen met zwakheden.

Op bladzijde 197 is te lezen:

"Toch gedragen sommige wetenschappers zich in werkelijkheid zo nu en dan uitgesproken onredelijk. Vooraanstaande geleerden onderschrijven soms conclusies waarvoor het bewijs maar zwak is. Ze worden gepikeerd wanneer anderen zo'n onvoldoende onderbouwde conclusie in twijfel trekken en betichten critici er zelfs van dat ze de wetenschap vijandig gezind zijn. Ook komt het voor dat wetenschappers weigeren conclusies te accepteren waarvoor heel wat bewijs voorhanden is. In zulke gevallen distantiëren ze zich van een redelijk standpunt en kiezen voor een onredelijk alternatief, dat duidelijk minder geloofwaardig is".

Hoewel ik geen wetenschapper ben, heb ik, net al ieder ander, ook mijn zwakheden.

Vandaar dat ik u als lezer oproep om de paradijstheze kritisch te doordenken.

Want ik hanteer een simpel uitgangspunt. Gods openbaring ontvouwt, in de tijd, op een redelijke manier de werkelijkheid. Het nadenken over problemen, zoals het probleem Genesis, versterkt het geloof als we daardoor meer oog krijgen op Gods heerlijkheid.

Heel diep onder Nederland zijn koraalriffen gevonden.

Er zijn veel bewijzen voor een oude aarde.

Maar de bewijzen voor een jonge aarde liegen er ook niet om.

Dus er is nog veel om over na te denken.
Met de paradijstheze wil ik iets bijdragen.
Een gedachte die hopelijk geen afbreuk doet aan de Bijbel.